

සිංහල භාෂාවේ හල් ලකුණ හා හල් පිල්ල පිළිබඳ
විමර්ශනයක්

**An Analysis of Hal Lakuna and Hal Pilla in
Sinhala Language**

කේ.කේ.පී. පෙරේරා

Abstract

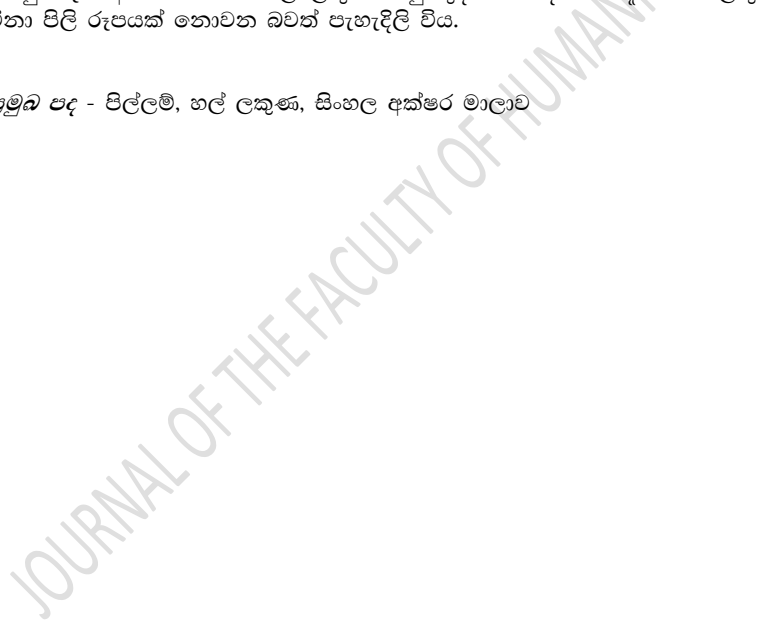
Modern Sinhala letters have been created as a result of a long history. However, current researchers and scholars of the Sinhala alphabet observe that they should be 'revised'. They desire that the obsolete characters, low usage characters, and characters with similar pronunciations should be removed. Another suggestion is that some different types of 'pillam' in the alphabet should be equaled by usage. In this research, we focused on the 'hal' mark. Moreover, the research problem of this article was 'what is the hull mark' and 'is it applied to all letters in the same pattern?' The purpose of this research is to reduce problems in the usage of 'hal' marks. Accordingly, it will focus on the origin and evolution of the 'hal' mark. It examines how to use modern language. This research has been used in inscriptions from the 8th century to the 16th century AD. Upon engaging in this research we recognized how we can use the 'hal' mark as a 'pillama' when writing 'ඵ' and 'ඹ'. We can also utilize the 'hal' mark as a pure consonant in all other cases; it is not a pillama but it is a part of pure consonant. Two patterns of 'hal' marks due to a long development of the Sinhala letters were observed.

Keywords: Pillam, 'Hal' Mark, Sinhala Alphabet

සාරාංශය

මෙම පර්යේෂණයේ දී අපගේ අවධානය යොමු වන්නේ සිංහල භාෂාවේ භාවිත පිළි රූපයක් වන හල් ලකුණ පිළිබඳවයි. හල් ලකුණ පර්යේෂණයට නිසි වන්නේ එහි පවතින ගැටලු සහිත ස්වරූපය හේතුවෙනි. මෙම පර්යේෂණයේ ගැටලුව නම්, හල් ලකුණ යනු කුමක්ද, එය සෑම අක්ෂරයක් සමඟ ම සමාන ස්වරූපයෙන් යෙදෙන්නේ ද? යන්නයි. ඒ අනුව මෙහි අරමුණ වන්නේ හල් ලකුණ භාවිතයේ වූ ගැටලු ස්වරූපය මගහරවා ගැනීමයි. ඒ සඳහා හල් ලකුණේ ආරම්භය හා විකාසය විමසා බැලෙන අතර ක්‍රි.ව. 8වන සියවසේ සිට ක්‍රි.ව. 16වන සියවස තෙක් ශිලාලේඛන ඒ සඳහා යොදා ගැනේ. පසුව එය නූතන සිංහලයට ගැළපෙන්නේ කෙසේදැයි විමර්ශනය කෙරෙනු ඇත. පර්යේෂණය අවසානයේ අවබෝධ වූයේ හල් ලකුණ පිල්ලමක් ලෙස මෙන් ම ශුද්ධ ව්‍යාඤ්ඡනයක් ලෙස ද යෙදෙන බවයි. හල් ලකුණ ‘ඒ’ සහ ‘ඕ’ සමඟ යෙදීමේ දී පිළි රූපයක් ලෙසත් සෙසු සෑම අවස්ථාවක ම හල් ලකුණ යනු ශුද්ධ ව්‍යාඤ්ඡනය දැක්වීමේ ලකුණක් වනා පිළි රූපයක් නොවන බවත් පැහැදිලි විය.

පමුඛ පද - පිල්ලම්, හල් ලකුණ, සිංහල අක්ෂර මාලාව

1. හැඳින්වීම

සිංහල භාෂාවේ පිළි යෙදීම සම්බන්ධ ගැටලු රැසකි. හල් කිරීම ද එවැන්නක් වන අතර හල්කිරීමේ ලකුණ භාෂාව තුළ යෙදෙන ස්වභාවය අනුව ප්‍රධාන කොටස් දෙකකට වර්ග කළ හැකිය. පළමු වැන්න ශුද්ධ ව්‍යංජන සහ දක්වීමේ දී යොදන හල් ලකුණයි. දෙවැන්න ව්‍යංජනයකට ස්වරාක්ෂරයක් එක්වීමේ දී දීර්ඝත්වය පෙන්නීම සඳහා ඇතැම් අවස්ථාවල දී යොදන හල් ලකුණයි. මේ හේතුවෙන් හල් ලකුණ හුදු පිල්ලමක් ලෙස දැක්වීම සුදුසු නොවේ. එනිසා ම හල් කිරීම පිළිබඳ නූතන සිංහලයේ පැහැදිලි කියැවීමක් නොමැත. මෙම පර්යේෂණයෙන් සිදු කෙරෙන්නේ හල් ලකුණේ ආරම්භය හා විකාශනය සලකා බලා නූතනයේ එය භාවිත විය යුතු ආකරය පිළිබඳ පැහැදිලි අවබෝධයක් ඇති කරවීමයි. ඒ සඳහා පළමු කොට පිළි යනු මොනවාද හල් ලකුණ පිළි ලෙස යෙදෙන්නේ කෙසේද හා ශුද්ධ ව්‍යංජනයක් ලෙස යෙදෙන්නේ කෙසේද යන්න විමසා බැලීමට නියමිතය.

2. පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මෙම පර්යේෂණය සඳහා ක්ෂේත්‍ර අධ්‍යයනය, කෞතුකාගාර නිරීක්ෂණය, සම්මුඛ සාකච්ඡා ආශ්‍රයෙන් තොරතුරු සපයා ගැනීම, *Epigraphia Zeylanica Vol I, II, III, IV, V, VI, VII, Inscription of Ceylon Vol I,II,V, VI, VII, VIII* ග්‍රන්ථ අධ්‍යයනය ආදිය ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය ලෙසත්, අනෙකුත් පර්යේෂණාත්මක ලිපි ලේඛන ද්විතීයික මූලාශ්‍රය ලෙසත්, තෘතීයික මූලාශ්‍රය වශයෙන් සඟරා, පුවත්පත් හා දේශන සටහන්, යනාදිය භාවිතයට ගැනේ.

3. සාහිත්‍ය විමර්ශන

මෙම පර්යේෂණය සඳහා පාදක කොට ගත් මූලාශ්‍රය අතර අක්ෂර රූප විකාසය හා පිළි භාවිතය පිළිබඳ ප්‍රාමාණික පර්යේෂණ සිදු වී ඇතත් ඒ අතරින් බහුතරය ක්‍රි.පූ 3වන සියවසේ සිට ක්‍රි.ව. 10වන සියවස තෙක් ලියැවුණ ඒවා ය. පී.ඊ.ඊ ප්‍රනාන්දු, බ්‍රාහ්මී ලේඛනවල පුරාක්ෂර විද්‍යාත්මක සංවර්ධනය පිළිබඳ අධ්‍යයනයක් කොට තිබේ. සද්ධාමංගල කරුණාරත්නගේ පර්යේෂණ නිබන්ධයක ද (*Epigraphia Zeylanica vol vii special volume*) මුල් කාලීන අක්ෂර විකාසය සම්බන්ධ තොරතුරු දක්වා තිබේ. තෙන්නකෝන් විමලානන්දගේ 'ක්‍රි.ව. 10වන සියවස දක්වා ලංකාවේ අක්ෂර විද්‍යාව' නම් පර්යේෂණ නිබන්ධය හා නන්දසේන මුදියන්සේගේ 'සිංහල අකුරුවල ඉතිහාසය' ග්‍රන්ථයේ ක්‍රි.ව. 10වන සියවස තෙක් අක්ෂර පිළිබඳ අධ්‍යයනය කොට ඇත. ඊට අමතර ව ජයසිරි ලංකාගේ 'සිංහල වර්ණමාලාවේ විකාසය' ග්‍රන්ථයේ ක්‍රි.ව. 10වන සියවස තෙක් අක්ෂර රූප විකාසය පිළිබඳ කරුණු දක්වා ඇති අතර ක්‍රි.පූ. 3වන සියවසේ සිට ක්‍රි.ව. 10වන සියවස තෙක් අක්ෂර රූප විකාසය හා තත් කාල පරිච්ඡේදයෙහි සිංහල අක්ෂර කලාව කෙරෙහි භාරතයෙන් සිදු වූ බලපෑම පිළිබඳ ඔක්කම්පිටියේ පඤ්ඤාසාර හිමියන්ගේ 'සිංහල අක්ෂර රූප විකාසය හා භාරතීය ආභාසය' ග්‍රන්ථයෙන් ප්‍රාමාණික විග්‍රහයක් සිදු කොට තිබේ. තව ද *Epigraphia Zeylanica, yd Inscriptions of Ceylon* කාණ්ඩ ග්‍රන්ථවල ද පුරාක්ෂර සම්බන්ධ තොරතුරු අන්තර්ගත වේ. කොන්නලේ අමරවංශ හිමියන්ගේ 'ලක්දිව සෙල්ලිපි' (ග්‍රන්ථයේ ප්‍රස්ථාවනාව) 'ලේඛන කලාවේ ආරම්භය හා විකාසය' මැයෙන් අක්ෂර පරිණාමය පිළිබඳ තොරතුරු අන්තර්ගත ය.

ඉහත දක්වා ඇති පර්යේෂණවල අක්ෂර පරිණාමය යටතේ පිලි භාවිතය පිළිබඳව ද තොරතුරු ඇතුළත් වුවත් කේවල අධ්‍යයනයක් සිදු වී නොමැත. එමෙන්ම ක්‍රි.ව. 10වන සියවසේ සිට 15වන සියවස දක්වා පර්යේෂණ සිදු වී ඇත්තේ අල්ප වශයෙන් බැවින් හල් ලකුණ භාවිතයට පැමිණෙන්නේ ද ක්‍රි.ව. 8 වන සියවසෙන් පසු ක්‍රි.ව. 16වන සියවස දක්වා විම හේතුවෙන් හල් සංකේතය පිළිබඳ සිදු වී ඇති පර්යේෂණ අවම ය. පී.ඊ.ඊ ප්‍රනාන්දු *University of Ceylon Review vol viii* හි පළ කළ ලිපියක ක්‍රි.ව. 8 වන සියවසේ සිට 15වන සියවස දක්වා අක්ෂර රූප විකාසය හා පිලි යෙදුම පිළිබඳ අදහස් දක්වා ඇතත් එහි කේවල විග්‍රහයක් ඇතුළත් නොවේ.

4. සාකච්ඡාව

පිලි යනු මොනවාද?

හල් ලකුණ පිළිබඳ දහස් දක්වන ඩබ්ලිව්. එෆ්. ගුණවර්ධන,

ශුද්ධ ගාත්‍රාක්ෂරයෙක් වූ කලි හල් යනුවෙන් කියනු ලැබේ. ක්, ග්, ටි. ත් යනාදීහු හල් වර්ණයෙනයෝ වෙත්. හල් යනු පාණිනීය ව්‍යාකරණයෙහි තබන ලද නාමයකි. සියබසෙහි වනාහි හල් භාවයෙහි සංඥාව නම් අක්ෂරයෙන් ඔසවන ලද කොඩියකට සමාන වූ රේඛා ලක්ෂණයක් හෝ අක්ෂරය මතුයෙහි පිහිටුවන ලද හිස් පළඳනාවකට සමාන වූ රේඛා ලක්ෂණයක් හෝ වෙයි. මෙයින් පළමු කී ලක්ෂණය පිණිස කොඩි ගසට සමාන වූ සෘජු රේඛාවක් අක්ෂරාන්තයෙහි සිට උඩට අදිනු ලැබේ. ඒ වනාහි අක්ෂරාන්තය දක්ෂිණාවෘත්ත වූ කල්හි ය. අක්ෂරය වාමාවෘත්ත වූ කල්හි දෙවනුව කී ලක්ෂණ යොදනු ලැබෙයි. (ගුණවර්ධන,1959:78)

යනුවෙන් දක්වයි. එමෙන් ම හෙතෙම දක්වන්නේ මෙම අක්ෂර දක්ෂිණ ජම්බුද්වීපයේ උක්පත්ති ස්ථාන කොට ගත් බවයි. මේ ආකාරයට ගාත්‍රාක්ෂරයක ප්‍රකෘති ලක්ෂණය දැක්වීම පිණිස කිසියම් සලකුණක් අවශ්‍ය නොවුණත් අනෙකුත් සියලු ම ස්වර ගාත්‍රාක්ෂරය කෙරෙහි ආරූඪ කරන කල්හි විශේෂ ක්‍රමයක් අනුගමනය කළ යුතු අතර ම **පිලි යැයි හඳුන්වන්නේ එම ක්‍රමය** බව ගුණවර්ධනගේ අදහසයි.

මේ ක්‍රමය නම් ගාත්‍රාක්ෂරය හා සම්බන්ධයෙන් ස්වරය ලිවීම නොවේ. ස්වරය වෙනුවෙන් එක් සංඥාවක් ගාත්‍රාක්ෂරය කෙරෙහි යෙදීම වේ. (ගුණවර්ධන,1959:79)

පිලි සම්බන්ධයෙන් කමාරතුංග මුනිදාස මතය, **ව්‍යාංජනය හා එක්වූ ස්වර ලිවීමේ ලා දක්වන ක්‍රමය පිලි** බවයි. (කමාරතුංග,1963: 8.) **පිලි පිළිබඳ අදහස් දක්වන** මාතලේ සාසනතිලක හිමිට අනුව

ස්වරයක් ව්‍යංජනාරූඪ වීමේ දී ස්වරය ඇති බවට යොදන ලකුණු පිලි වෙයි.

උන්වහන්සේ පිලි යන වචනය සඳහා මුර්ධජ 'ළ' භාවිත කිරීම ද විශේෂයකි. පිලි යන්නට විවරණ සපයන ශ්‍රිතාත් ගනේවත්ත පවසන්නේ,

අක්ෂරවල දීර්ඝ හ්‍රස්ව ආදී හේද ද අක්ෂර සංයෝජනය ද ලේඛනය කොට දැක්වීම පිණිස එක්තරා ලකුණු විශේෂයක් අක්ෂර සමඟ යොදනු ලැබේ. මේ ලකුණුවලින් වැඩි කොටසක් හඳුන්වනුයේ පිලි හෙවත් පිල්ලම් යන නමිනි. (ගණේවත්ත,2003:37)

මෙහි දී පිලි යනු ස්වර සංකේත ම වශයෙන් නොදක්වා නව අර්ථයක් ලබා දී තිබේ. එහෙත් මේ ලකුණුවලින් වැඩි කොටසක් හඳුන්වනුයේ පිලි හෙවත් පිල්ලම් යන නමිනි යනුවෙන් දැක්වීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ පිලි නම භාවිත නොකරන සලකුණු ද ඇති බවට දක්වන්නා වූ අදහසයි. සුවර්ත ගම්ලක් ද පිලි, පිල්ලම ආදී නම් නිර්දේශ කරමින් අර්ථ සපයා ඇතත් එහිලා සාම්ප්‍රදායික මතය මිස අන් යමක් පවසා නැත. පිලි ලෙස අර්ථ දැක්වීමෙහිලා වෙනසක් නොකළ ද රේඵය, රකාරාංශය ආදී ඇතැම් ව්‍යංජන සංකේත ද පිලි ලෙස දක්වා ඇත. පිලි යන්නට තවත් විවරණ සපයන්නකු ලෙස ජේ. බී. දිසානායක පවසන්නේ, එය ප්‍රධාන කොටස් දෙකක් අනුව වර්ග වන බවයි. එමෙන් ම ප්‍රාණාක්ෂර හා පිලි අතර වූ සබඳතාවක් ද මතු කරයි. ප්‍රාණාක්ෂරය යනු ස්වර ශබ්ද නිරූපණය කිරීම සඳහා යොදා ගන්නා අක්ෂර විශේෂයක් ලෙස දක්වන අතර එවැනි ස්වර ශබ්ද සිංහලයේ යෙදිය හැකි වන්නේ පාදයක මුල් ම ශබ්දය යෙදෙන විට පමණක් බවත් පදයෙහි වෙනත් තැනක ස්වර ශබ්ද යෙදේ නම් එතැන්හි එය දක්වන්නේ වෙනත් ලකුණකින් බවත් දිසානායක පවසයි.

ස්වර ශබ්ද නිරූපණය කිරීමට පදයක මූල හැර වෙනත් තැන්ක යෙදෙන ලකුණු හැඳින්වීම සඳහා පිලි යන නම යෙදේ. ගාත්‍රාක්ෂරයක ගැබ් වන ස්වරය ඉවත් කරනු පිණිස යෙදෙන අල් ලකුණ අල් පිලි නමින් ද ව්‍යංජන ශබ්දයක් වෙනුවට යොදන පිලි ව්‍යංජන පිලි නමින් ද හඳුන්වමු. කොඩිය හා රැහැන අල් පිලි අතරට ද යංශය, රකාරාංශය හා රේඵය දකාරාංශය ව්‍යංජන පිලි අතරට ද ගැනේ. (දිසානායක,1995:14)

යන ප්‍රකාශය අනුව සෙසු බොහෝ දෙනෙකු සඳහන් කළ මත හා සාපේක්ෂ ව දිසානායක දක්වන මතය වෙසෙස් අරුතකින් සිටියි. සෙසු බොහෝ දෙනා රකාරාංශය, රේඵය හා යංශය පිලි ගණයට ම ඇතුළත් කළත් නිර්වචනය හා එය නොසැසඳේ.

දිසානායකගේ මතය හැරුණු විට ඉහත තොරතුරුවලට අනුව පෙනීයන්නේ පිලි යනු ස්වර අක්ෂර සංකේතයක් දරන්නා වූ ද සෑම ගාත්‍රාක්ෂරයක් සමඟ ම යෙදෙන්නා වූ ද විශේෂ භාවිතයක් බවයි. එහෙත් හල් ලකුණ පිලි ලෙස ගත නොහැකිදැයි ගැටලුවක් මතු වේ. ස්වරයක් නියෝජනය කරන සලකුණ පිලි ලෙස ගත්හොත් හල් කිරීම පිල්ලක් ද යන වග ගැටලුවකි. එහෙත් ඇතැම් ස්වර නියෝජනය කරමින් හල් ලකුණ ද ක්‍රියාත්මක වන අවස්ථා දක්නට ලැබේ. නමුදු හල් කිරීම තනි ව යෙදුණු කල එය පිල්ලක් නොවේ. පිලි යන අර්ථය සමඟ විමසූ විට කේවල හල් ලකුණ ශුද්ධ ව්‍යඤ්ජනය දක්වන සංකේතය විනා පිල්ලමක් නොවන බව කිව යුතු ය. හල් කිරීමේ සලකුණ තවත් පිලි සංකේතයක් සමඟ යෙදෙන විට එය පිල්ලක් බවට පත් වේ.

බොහෝ වචනවල මධ්‍යයට ශුද්ධ ව්‍යංජන යෙදෙන බැවින් හල් කිරීම ආකාර දෙකකින් භාවිතයේ දක්නට ලැබේ. **ම ව බ** සහ (රැහැන් සලකුණ) **ජ න් ක්** (කොඩි සලකුණ) යනු එම ආකාර දෙකයි ඒ අනුව මතු දැක්වෙන්නේ ව්‍යඤ්ජන මාලාවට හල් අක්ෂරය එක් කිරීමේ දී දැකිය හැකි ස්වභාවයයි. හෙවත් සිංහලයේ ශුද්ධ ව්‍යඤ්ජනයේ ස්වරූපයයි.

බ්	බ්	ග්	ස්	ඛ්	ග්
ච්	ඡ්	ජ්	ඤ්	ඤ්	ඤ්
ච්	ඡ්	ජ්	ඤ්	ඤ්	ඤ්
ච්	ඡ්	ජ්	ඤ්	ඤ්	ඤ්
ච්	ඡ්	ජ්	ඤ්	ඤ්	ඤ්
ච්	ඡ්	ජ්	ඤ්	ඤ්	ඤ්
ච්	ඡ්	ජ්	ඤ්	ඤ්	ඤ්
ච්	ඡ්	ජ්	ඤ්	ඤ්	ඤ්

1.2 රූපය

හල් කිරීම පිළි රූපයක් ලෙස ක්‍රියාත්මක වන්නේ අවස්ථා දෙකක දී පමණි. එනම් කොම්බුව සහ හල් කිරීම '**ඵ**' ස්වරය දැක්වීමේ දී සහ කොම්බුව ඇලපිල්ල සහිත හල් කිරීමෙන් **ඹ ස්වරය** නියෝජනය කරන සංකේත පිළි ලෙස ගත හැකි වේ. පෙර දැක්වූ පරිදි පිළි යනු ස්වරාක්ෂරයක් ව්‍යඤ්ජනයකට එක් වීමේ දී ස්වරය නියෝජනය කරන්නා වූ සංකේතය බැවින් ව්‍යඤ්ජන අක්ෂරයකට තනිව යෙදෙන හල් ලකුණ පිල්ලමක් සේ නොගත යුතු ය.

නූතනයේ පිළි භාවිතය පිළිබඳ ප්‍රධාන මතයක් පලකරන අජිත් තිලකසේන, සුවරිත ගම්ලත් වැනි උගත්තු පිළි සමරූපීකරණය පිළිබඳ සමාජ කතිකාවක් ගොඩ නගන්නට උත්සාහ දරති. ඊට හේතුවන්නේ එක ම පිල්ලම විවිධ අක්ෂර සමග රූප කිහිපයකින් ක්‍රියා කිරීමයි. මෙලෙස පිළි සමරූපීකරණය ගෙන එන්නේ ස්වර පිල්ලම් හා හල් පිල්ලම් සඳහා වන අතර එක ම සංකේතය සෑම අක්ෂරයක් සමග ම භාවිත කළ හැකි වන පරිදි වෙන ම හෝඩියක් ද නිර්මාණය කොට තිබේ. (තිලකසේන,2002:55)

ස්වර

උ	ආ	ඇ	ඈ	ඉ	ඊ
උ	උඟ	ඵ	ඵඟ	ඵඵ	ඵඵඵ
(ඹ)	(ඹ)	(ඹ)	(ඹ)		
ඈ	ඈ	ඈ	ඈ		

මාත්‍රාංශ

.	ඛ	උ	ඌ	ඹ	ඹ
ඨ	ඨ	ඹ	ඹ	(ඹ)	ඹ
ඹ	ඹ	ඹ			

ව්‍යංජන

ඛ	ඛ	උ	ඌ	ඹ	ඹ
ඨ	ඨ	ඹ	ඹ	ඹ	ඹ
ඨ	ඨ	ඹ	ඹ		ඹ
ඨ	ඨ	ඹ	ඹ	ඹ	ඹ
ඨ	ඨ	ඹ	ඹ		
ඨ	ඨ	ඹ			ඹ
ඨ	ඨ				

1.2 රූපය

එහෙත් අක්ෂර ස්ථානගත කිරීම් පිළිබඳ විද්‍යානුකූලභාවයට මෙම හෝඩිය කොතෙක් දුරට ගැලපේදැයි සොයා බැලිය යුතුය. එසේම භාෂාවක අක්ෂර පරිණාමයේ ස්වභාවික පිහිටීම් හුදෙක් පහසුව උදෙසා වෙනස් කිරීම කොතරම් සාර්ථකදැයි විමසා බැලීම ද කලයුතු ය.

ඉහත තොරතුරු සියල්ල විමසා බැලූ විට පැහැදිලි වන කරුණ නම් සිංහල භාෂාවේ ව්‍යංජනවලට යෙදෙන සංකේත සඳහා පිලි, පිල්ල, පිල්ලම් යන නම භාවිත වන බවයි. එය තව දුරටත් විග්‍රහ කරන්නේ නම්,

ශුද්ධ ශාත්‍රාක්ෂරයක් ස්වරයක් හා සංයෝග වීමේ දී යොදන සංකේත,

ශුද්ධ ශාත්‍රාක්ෂරයක් ලෙස නොව තවත් පිලි රූපයක් ලෙස ඇතැම් ස්වර නියෝජනය කරන හල් සංකේතය,

පිලි, පිල්ල, පිල්ලම් යන නම්වලින් හැඳින්විය හැකි ය. ශුද්ධ ව්‍යංජනය සංකේතවත් කරන හල් සංකේතය පිලි ලෙස නම් නොයෙදේ. එය ව්‍යංජනය ස්වභාවයෙන් ම යෙදෙන්නක් මිස වෙන ම සංකේතයක් ලෙස ගත නොහැකි ය. ඒ අනුව හල් කිරීම ප්‍රධාන කොටස් දෙකක් යටතේ සාකච්ඡා කළ හැකි වේ.

දීර්ඝත්ව සලකුණ හෙවත් හල් පිල්ලේ ආරම්භය හා විකාසය

සිංහල භාෂාවේ පිලි සලකුණ ලෙස හල් ලකුණ පළමුව යෙදෙන්නේ එ අක්ෂරයේ දීර්ඝ ස්වරූපය සඳහන් කිරීමේ දී ය. ක්‍රි. ව. 10 වන සියවස දක්වා ඒ ස්වරයෙහි ව්‍යඤ්ජන සංයෝගයක් හඳුනාගත නොහැකි අතර ඕ ස්වරයේ ව්‍යඤ්ජනාරූඪ ස්වරූපය හමුවන්නේ තවත් සියවස් කිහිපයකට පසු ය. ඇතැම් ශිලා ලේඛනවල පෙළෙහි දීර්ඝ ඒ කාරයේ ව්‍යංජනාරූඪයක් දක්වා තිබුණ ද රූප එකකයේ ඇත්තේ හුස්ව 'එ'හි ව්‍යංජනාරූඪය යි. තවත් ශිලා ලේඛන කිහිපයක විවිධ ස්ථානවල යොදා ඇති 'ඒ'හි ව්‍යංජන සංයෝගය දෙයාකාරයකින් දක්නට ලැබේ. නිදසුනක් ලෙස බදුදු ටැම් ලිපියේ (E.Z. III, 1933: pl 5.) මේ අක්ෂරය යෙදූ 'වැලැක්මේ' යන්නෙහි එක් අවස්ථාවක කොම්බුව සමග ම අක්ෂරයට යොදන හල් කිරීම පැහැදිලි ව දක්නට ලැබුණත් තවත් ස්ථානයක එම වචනය ම යෙදී ඇත්තේ කොම්බුව හා ම අක්ෂරය පමණක් දැක්වමිනි.

එහෙත් 12 වන සියවසේ දී පැහැදිලි ව ම දැකගන්නට ලැබෙන කොම්බුව සහ හල්කිරීමේ පිලි ද්වය බහුල ව භාවිත වන්නට වූ බව සෙල්ලිපි විමර්ශනයේ දී පෙනේ. 13 වන සියවසේ තත්ත්වය ද ඊට සමාන ය.

ජෛෂේ (E.Z. II, 1929: pl 27) ජෛෂේ (ශි.ලේ.ස IV, 2002: එලක9)

13 වන සියවසට අයත් කොට්ටන්ගේ ලිපියෙහි හමුවන 'ගේ' අක්ෂරය සඳහා යොදා ඇති හල් කිරීමෙහි සංකේතයේ පෙර යුගයට වඩා වර්ධනය ස්වභාවයක් දක්නට ලැබීම ද විශේෂයකි.

සිංහලයේ භාවිත 'ඕ' අක්ෂරයේ ව්‍යංජනාරූඪය ද කාලයාගේ ඇවෑමෙන් භාවිතයට පැමිණි බවක් දක්නට ලැබේ. ක්‍රි. ව. 8, 9, 10 සහ 11වන සියවස් තෙක් 'ඕ' අක්ෂරයේ ව්‍යඤ්ජන සංයෝගයක් දක්නට ලැබුණේ නැත. පාලි, සංස්කෘතාදී මව් භාෂානුගත දීර්ඝ ඒ කාරයක් භාවිත නොකරන බැවින් ඕ ස්වරය හා ඒ ආශ්‍රිත භාවිතයන් සිංහලයට විශේෂ වුවක් සේ සැලකීම යෝග්‍ය යැයි සිතේ. අප සිතන පරිදි ඕ හි ව්‍යඤ්ජන සංයෝගය පළමු වරට දක්නට ලැබෙන්නේ 12 වන සියවසේ දී ය. 12 වන සියවසේ වුව ද මෙම අක්ෂරය ලේඛනගතවීමෙහිලා ප්‍රදර්ශනය කළේ දෙමුහුන් ස්වභාවයකි. විටෙක ශබ්දය දීර්ඝ වුවත් රූපය දීර්ඝ ව දක්නට නොලැබුණු අතර සියුම් අත්හදාබැලීම් ද ඒ අතර වූ බව හඳුනාගත හැකි ය. එමෙන් ම නූතනයේ අප භාවිත කරන දීර්ඝ එ කාර ව්‍යඤ්ජන සංයෝග සහිත බොහෝ පද හුස්ව ස්වරූපයෙන් ද දක්නට ලැබුණි.(E.Z. II, 1929: pl 13)

බොහෝ - බොහොජනයා **භෞතොජනයා**

ලෝභයෙන් - ලොභයෙන් **ලොභයෙන්**

වහන්සේවරුන් - වහන්සේවරුන් **වහන්සේවරුන්**

කීර්ති නිශ්ශංකමල්ලගේ පුවරු ලිපියෙහි (E.Z. II, 1929: pl 23) වැඩි වශයෙන් යෙදෙන **ලෝ** කාරය යුගයේ වෙනත් අක්ෂර හා සමගාමී ව බැලූ විට විශේෂ ක්‍රමවේදයකින් දක්නට ලැබේ. එනම් දීර්ඝ කොට දක්වන **ම**කාර ව්‍යංජනාරූඪය සඳහා අක්ෂරයේ සාමාන්‍ය ස්වරූපයට කිසියම් වෙනසක් සිදු කිරීමයි.

ලොක ලෝක

ලොකය ලෝකය

ලොභයෙන් ලෝභයෙන්

මෙහි දක්වන ආකාරයට **ල** අක්ෂරය එම ලිපියේ ම නිවැරදි ස්වභාවයෙන් හෙවත් **ල** ස්වභාවයෙන් දක්වෙන්නේ ඕ කාරය සංයෝග වීමේ දී අක්ෂරය අවසානයේ යොදන ලද රේඛාවක් දිස් වේ. එය බොහෝ විට දක්නට ලැබෙන්නේ ද **ල+ම** සංයෝගයේ දී පමණක් වුව ද එම ස්වරූපය හිමි සංයෝගයේ දී ද

දකුණ හැකි ය. **භෞ** (E.Z. II, 1929: pl 13) මෙම ලිපියේ පුරාකෂර කියැවූ විද්වතා වුව ද මෙහි වූ සෑම අක්ෂරයක් ම දක්වා ඇත්තේ **ල+ම** සංයෝගයක් හෙවත් හුස්ව ස්වරූපයෙන් ය. ඇතැම් විට එය ලේඛකයා තම ලේඛනය ශෛලාරූඪ කිරීමේ දී දීර්ඝ ඕ කාරය දක්වීම සඳහා භාවිත කළ උපක්‍රමයක් විය හැකි ය. එවැනි **ල+ම** සංයෝග උතුරු දොරවුව ශිලා ලේඛනයේ (E.Z. II, 1929: pl 27) ද දක්නට ලැබීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ ලේඛකයින් කිසියම් අත්හදාබැලීමක් කළා ද යන සැකයයි.

ලොකොප ලෝකොප

ලොකයා ලෝකයා

යනු ඒ සඳහා නිදසුන් වේ. පොළොන්නරුව ගල්පොත (E.Z. II, 1929: pl 20) විහාර හා ලීලාවතී රැජිනගේ ශිලා ලේඛනයෙහි (ශි.ලේ.ස.1,2000:එලක22) ද මේ ස්වරූපය දක්නට ලැබේ.

ලෙ. ලොවැස්සන්   ලෙ. ලොකෙකමාන
 ලෙ. ලොක   ලෙ. ලොවැඩ

ඒ අනුව පෙනෙන්නේ දීර්ඝ ඕ කාරය ව්‍යංජනරූඪ ව දැක්වීමෙහිලා විමර්ශනාත්මක යුගය ක්‍රි. ව. 12 වන සියවස බවයි. මේ වන විටත් හල් කිරීම, ඇලපිල්ල හා කොම්බුව පරිපූරණත්වයට පත් වුවත් ඒය යොදාගැනීමෙහිලා ගල්වඩුවා දැක්වූ මැලිකමක් හඳුනාගත හැකි ය.

13 වන සියවසේ දී 12 වන සියවසේ වූ අත්හදාබැලීම් වශයෙන් සැක පහළ කළ ස්වරූපය මැකී ගොස් අක්ෂරය සාමාන්‍ය තත්ත්වයට ම පත් ව තිබේ.
ලො (ශි.ලේ.සIV,2002: ඵලක9) එහෙත් මෙහි විය යුත්තේ ල්+ඕ සංයෝගයකි.

දීර්ඝ ස්වර සිංහලයට පැමිණියේ ක්‍රි. ව 8 - 10 සියවස්වල දී වුවත් 13වන සියවස තෙක් බිහි ව ඇති කිසිදු ලිපියකින් ඕ අක්ෂරයෙහි ව්‍යංජන සංයෝගයක් දක්නට නොලැබුණු බව පෙනේ. බොහෝ ශිලා ලේඛනවල දීර්ඝ ඕ සහිත ශබ්ද තිබුණ ද රූපයේ කිසිදු වෙනසක් නොවූ බව රූප ඵලක අධ්‍යයනයේ දී හෙළි විය. ක්‍රි.ව. 14 වන සියවසෙන් හමුවන ඕ ස්වරයේ ව්‍යඤ්ජන සංයෝග කෙබඳුදැයි මිළඟට විමසා බැලේ. මෙම යුගයේ දී ඕ ස්වරය ව්‍යංජනාරූඪ ව දැක්වීමේ දී කිසිදු පිලි රූපයක් එක් වූයේ නැති අයුරු නිදසුනක් මගින් හඳුනා ගත හැකි ය.

'බ්සෝවැ' යනුවෙන් ගඩොලාදෙණි ගිරි ලිපියේ එන වදන රූප ඵලකයේ දැක්වෙන්නේ **ඪො** (I.C.Vol.VIII,2007:pl,IX) **'බ්සෝවැ'** යනුවෙනි. එහෙත් Inscriptions of Ceylon හි දැක්වෙන කිත්සිරිමෙවන් කැළණි විහාර ලිපියෙන් මදක් වෙනස් රූපයක් හමු වේ.

ඪො (I.C.Vol.VII,2014:118)

මෙය දීර්ඝ ඕ ස්වරයේ හකාර සංයෝගයක් ලෙස ගත හැකි වුව ද **'බොහෝ'** යනුවෙන් දැක්විය යුතු තැන ශිලාලේඛන පෙළෙහි ඇත්තේ **'බොහෝ'** යනුවෙනි. මෙම රූපයේ හල් කිරීම ලෙස අප දක්වන සංකේතය, යුගයේ සෙසු හල්කිරීමේ ලකුණු සමඟ සැසඳෙන්නේ නැති බැවින් මෙය ගල්වඩුවාගේ වැරදි කැපුමක් ද විය හැකි ය. යුගයේ සෙසු ලිපිවල දීර්ඝ ඕ අක්ෂරයේ ව්‍යඤ්ජනාරූ ස්වරූප හමු නොවූණු බැවින් නිශ්චිත නිගමනයකට පැමිණීමෙහිලා අපහසුතා පැන නැගේ. ක්‍රි. ව. 15 වන සියවසේ රචනා වන බෙලිගල සන්නසේ පළමු වතාවට එමෙන් ම ඉතා පැහැදිලි ව **ක්+ඕ** සංයෝගයක් හමු වේ.

කෝ කෝ (කැ.වා,2005:9)

මෙවැනි රූපයක් දැදිගම ලිපියෙන් ද සපයා ගත හැකි ය.

මෙවැනි රූපයක් දැදිගම ලිපියෙන් ද සපයා ගත හැකි ය.

෧෩

බෝ (කැ.වං,2005:17)

එහෙත් වහරක්ගොඩ ලිපිය වැනි තවත් ලේඛන කිහිපයක නැවතත් නිවැරදි ව පිලි පිහිටුවා නොමැති ආකාරය දක්නට ලැබේ. මෙය ඕකාරය පමණක් නොව දීර්ඝ ඉස්පිල්ල වැනි පිලි ද හුස්ම ආකාරයෙන් ලේඛනගත කොට තිබේ. බොහෝ ලිපි ලේඛනවලට මෙම ගැටලුව පැන නැගෙන බැවින් හඳුනාගත හැකි වන්නේ මෙය යුගාවේණික දුර්වලතාවක් බවයි. ඉන් අනතුරුව එලඹී යුගවල එනම් ක්‍රි. ව. 17, 18 සියවස්වල දීර්ඝ ශ්‍රී හා ව්‍යංජන සංයෝග දැකිය හැකි අතර ම ඒවා නූතන ස්වරූපයට ද පත් ව ඇති බැව් හඳුනාගත හැකිය.

෧෪

(ශි.ලේ.ස IV, 2002: එලක3) නෝ (I.C.Vol IX, 2015 pl IX.)

එසේ වුව ද ඇතැම් ලිපිවල හල් කිරීම නොමැති ව වුව ද දීර්ඝ ශ්‍රී අක්ෂරයේ ව්‍යංජන සංයෝගය දක්වා තිබීම විශේෂත්වයකි. 16 වන සියවසට අයත් විජයබාහු රජුගේ ලිපිය මීට නිදසුනකි.

෧෫

(I.C.Vol.VIII,2007:9)

මේ අනුව පැහැදිලි වන්නේ මාතෘ භාෂානුගත ක්‍රමය අනුව යමින් ඒ සහ මී යෙදීම මුල් කාලීන ලේඛනවල දක්නට නොවුණත් ක්‍රි.ව 10වන සියවසින් පසු අක්ෂරවල සිදු වූ හුදෙකලා සංවර්ධනය මගින් දීර්ඝත්වය සලකුණු කිරීම සඳහා ක්‍රමයක් නිර්මාණය කොටගත් බවයි.

ශුද්ධ ව්‍යාකෘතියෙහි වූ සලකුණු - හල් කිරීම භාවිතයේ ආරම්භය හා විකාසය

හල් කිරීමේ ලකුණ පළමුවට හමුවන්නේ ක්‍රි. ව. 8 වන සියවසේ දී ය. මින් පෙර හල් අක්ෂර හෙවත් ශුද්ධ ව්‍යංජන යෙදුණේ සංයුක්ත ව වීම හේතුවෙන් හල් කිරීමේ සලකුණ කෙසේ හෝ දක්නට නොවී ය. අක්ෂරයේ ඉහළ දකුණු පසට වන්නට අදින ලද සිරස් රේඛාවකින් මෙම යුගයේ ශුද්ධ ව්‍යාකෘතිය මෙන් ම සෙසු ස්වර නියෝජනාත්මක සංකේතවල ද හල් කිරීම සඳහා යොදා ගැනිණි. පිලි ලෙස යෙදෙන හල් කිරීමේ රූප විකාසයට පත්වූයේ කෙසේදැයි හඳුනා ගැනීම සඳහා මෙම යුගය වැදගත් වේ.

ද (E.Z. III, 1933: pl 17)

න (E.Z. III, 1933: pl 17)

ගැරඹිල සෙල්ලිපියේ පූර්වෝක්තාකාරයේ අක්ෂර කිහිපයක් යෙදුණ ද සංස්කෘත ලිපිවල නවදුරටත් හල් කිරීමක් නොවූයේ අක්ෂර සංයුක්ත ව ම ලියූ බැවිනි. ක්‍රි. ව 9 වන සියවසේ ද එහි විකාසනයක් නොවූයෙන් පෙර පරිදි ම යෙදෙන්නට විය.

න (ශි.ලේ.ස IV, 2002: ඵලක18) ඵලක5)

ඊ (ශි.ලේ.ස IV, 2002:

අනතුරුව ඵලම් ක්‍රි.ව. 10, 11, 12 යන සියවස්ත‍්‍රයේ ම හල් පිල්ලෙහි ස්වභාවයෙහි වෙනසක් නොවේ. විටින් විට විකල්ප රූප දක්නට ලැබුණ ද ඒවා අදාළ ශිලා ලේඛනයට පමණක් සීමා විය.

10 සියවස ඊ ඊ (ශි.ලේ.ස.1,2000:ඵලක24)

ඊ

(ශි.ලේ.ස.1,2000:ඵලක8) න (ශි.ලේ.ස.1,2000:ඵලක20)

ඊ ම (E.Z. II, 1929: pl 8)

11 සියවස ඊ ඊ ම (E.Z. V, 1965: pl 20)

12 සියවස ඊ (ශි.ලේ.ස.1,2000:ඵලක14-15)

ක්‍රි. ව. 13 වන සියවසේ කොට්ටන්ගේ ශිලාලිපියේ 2 කොටසින් හල් කිරීමේ පළමු සංවර්ධන අවස්ථා ව විද්‍යාමාන වේ.

ඊ ස (E.Z. II, 1929: pl 13)

ඊ ග් (ශි.ලේ.ස IV, 2002: ඵලක 9)

ඒ හැරුණු විට සමාස පදවල පවා සංයුක්ත ව සංස්කෘතයෙහි දැක්වෙන අක්ෂර පැහැදිලි ව ම හල් ස්වභාවයෙන් දක්වා තිබේ. කොට්ටන්ගේ ගිරිලිපියෙහි පළමු කොටසින් මේ සඳහා නිදසුන් සායා ගත හැකි ය.

ශ්‍රීවිහාරාජචන්ද්‍රාචාර්යායෝ (ශි.ලේ.ස IV, 2002: ඵලක 9)

'ශ්‍රීමහාසම්මකපරම්පරායෙන්' යනු එම අර්ථයයි. ඒ අනුව හල්පිලි යෙදීමෙහි තවත් ගැටලුවක් පහළ වේ. එනම් අක්ෂරයේ අන්තය ඉහළ කෙළවරෙන් වන්නේ නම් කොඩිය හෙවත් හල් කිරීම නොව රැහැන භාවිත කෙරේ. සෙසු අක්ෂර සියල්ලට ම යොදන්නේ කොඩියයි. නූතන භාවිතය එසේ වුව ද ක්‍රි. ව. 13 වන සියවස දක්වා ම සෑම අක්ෂරයකට ම යොදා ඇත්තේ කොඩිය ම බව පෙනේ. ඉහත නිදසුනෙන් ද එය මැනවින් අවධාරණය වේ.

ඉ (ශි.ලේ.ස IV, 2002: එලක 9)

ක්‍රි.ව. 14වන සියවස වන විටත් එක ම පිලි රූපය භාවිත කළ ද නූතනයේ දී හල් කිරීමේ සලකුණු වර්ග දෙකක් දක්නට ලැබේ. එහෙයින් කොඩි සලකුණ ලෙස හඳුන්වන ස්වරූපයේ පිල්ල ක්‍රි. ව. 13 වන විට නූතන ස්වරූපයට පත් ව තිබුණත් දෙවැන්න වූ රැහැන් සලකුණ භාවිතයේ තිබුණේ නැත. සියලු ම අක්ෂර සඳහා යෙදුණේ කොඩි සලකුණ පමණි. නූතනයේ රැහැන් සලකුණ යෙදෙන ව්‍යංජන අක්ෂර ලෙස බ, ඔ, ච, කු, ට, ඩ, ධ, බ, ම, ඹ, ව යන අක්ෂර හඳුනාගත හැකිය. එහෙත් ක්‍රි.ව. 14වන සියවසේ දී මෙවැනි අක්ෂර සඳහා ද යෙදුණේ කොඩි සලකුණයි. සාමාන්‍ය පරිදි ඉහත සෑම අක්ෂරයක් ම අවසන් වන්නේ ඉහළ වම් පසිනි. වම් පසින් අවසන් වීම නිසා ම අක්ෂර පරිණාමයේ දී රැහැන් සලකුණ යෙදවේ යැයි සිතිය හැකිය.

ක්‍රි.ව. 14 වන සියවස අයත් හල් පිලි අතර මතු දක්වෙන නිදසුන් විමසුව මනාය. මෙහි දී විශේෂ අවධානය ඉහත අක්ෂර 12 උදෙසා ය. එයින් රූප විකාසය මැනවින් පැහැදිලි කිරීම උදෙසා ම අක්ෂරය යොදා ගැනීම යෝග්‍ය වේ. ඊට එක් හේතුවක් වන්නේ යුගයේ බහුල ව ම අක්ෂරය යෙදී තිබීම යි.

ඉ (E.Z. III, 1933: pl 27.) ඉ (E.Z. III, 1933: pl 2) ඉ (ශි.ලේ.ස IV, 2002: එලක27)

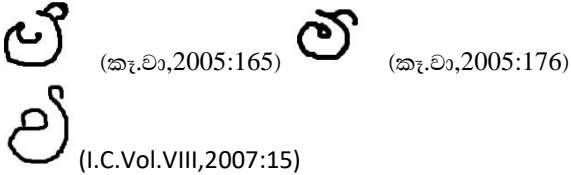
ඉ (ශි.ලේ.ස IV, 2002: එලක17) ඉ (ශි.ලේ.ස IV, 2002: එලක17)

ඉ (කෑ.වෘ,2005:176)

ඉ (I.C.Vol.VII,2014:118) ඉ (I.C.Vol.VII,2014:pl IX)

ඉ (කෑ.වෘ,2005:158)

ඉහත සඳහන් ම අක්ෂරවලින් වැඩි කොටසක් කොඩිය සහිත හල්කිරීම බව හඳුනාගත හැකි අතර ම අංපිටිය ලිපිය හා ගණේගොඩ සන්නසේ වූ ම අක්ෂරය විශේෂ ය. එහි වූයේ සංවර්ධනය වූ ස්වරූපයකි. ක්‍රි. ව. 15 වන සියවසට අයත් ම අක්ෂරය යෙදීමේ ස්වභාවය පහත පරිදි ය.

15 වන සියවසේ දක්නට ලැබේ සෑම ම අක්ෂරයක් සඳහා ම යෙදුණු හල් සලකුණු 14 වන සියවසට වඩා සංවර්ධනය වූ ස්වභාවයක් පෙන්නුම් කරන අතර ම හල් කිරීමේ දී කොඩි සලකුණට වඩා වෙනස් වූ ස්වරූපයකින් පෙනී සිටී මෙම ස්වභාවය සෙසු අක්ෂර 11 කෙරෙහි ද බල පෑ ආකාරය දක්නට ලැබෙන අතර ඒ, ඕ, ඹ ස්වර ඉහත දක් වූ බ, ඹ, ව, කඩ, ට, ඩ, ඔ, ධ, බ, ම, ඹ, ව යන ව්‍යඤ්ජන අක්ෂර 12 සමඟ සංයෝග වීමේ දී ද මෙම විශේෂත්වය දක්නට හැකි විය.

ක්‍රි. ව. 16 වන සියවසට අයත් දෙවුන්දර දේවාල සන්නසේ වූ විශේෂ ම කාර යෙදීම මැනවින් අධ්‍යයනය කිරීමෙන් පෙනීයන්නේ අක්ෂරාන්තය ඉහළ වම්පසින් වූ කල හල් ලකුණ යෙදීමේ වේගවත් භාවය හේතුවෙන් ද තල පත්වල ලිවීමේ දී හා සන්නසේ රචනයේ දී එකී වේගය වැදගත් බැවින් ද කොඩි සලකුණෙහි ම තවත් දිගුවක් ලෙස රැහැන් ලකුණ සිංහල පිලි අතරට එක් වූ බවයි.

5. පර්යේෂණ ප්‍රතිඵල

පූර්වෝක්ත අධ්‍යයනයන් මත පෙනී යන්නේ හල් කිරීම ප්‍රධාන ක්‍රම දෙකක් අනුව වර්ග කළ හැකි බවයි ශුද්ධ ව්‍යඤ්ජනයක් ලෙස පවතින සෑම අක්ෂරයක ම හල් ස්වරූපය පවතින බව සහ ඒ සහ ඕ යන ස්වර ව්‍යඤ්ජනාරූඪ වන විට තවත් පිල්ලමක් හෝ කිහිපයක් සමඟ හල් ලකුණ යෙදෙන බව හඳුනාගත හැකි අතර ම හල් කිරීම පිලි රූපයක් වන්නේ ඒ සහ ඕ ස්වර ව්‍යඤ්ජන හා සංයෝග වීමේ දී පමණි.

එමෙන් ම හල් ලකුණ ශුද්ධ ව්‍යඤ්ජනයක් ඇඟවීමේ දී හෝ ස්වර ව්‍යඤ්ජනාරූඪ වීමකදී යන කවර ලෙසකින් පැවතිය ද අක්ෂරවල හැඩය අනුව ද හල් ලකුණේ ස්වරූප දෙකකි.

ඒ අනුව බ, ඔ, ච, ඤ, ට, ඩ, ධ, ධ, බ, ම, ඹ, ව යන අක්ෂර සඳහා යෙදෙන්නේ රැහැන් සලකුණ වන අතර සෙසු සෑම ව්‍යංක්ෂණයක් සඳහා ම කොඩි සලකුණ යෙදේ. ක්‍රි.ව. 14වන සියවස තෙක් සෑම අක්ෂරයක් සඳහාම යෙදුණේ කොඩි සලකුණ පමණක් වුව ද අක්ෂර ලිවීමේ හා විකාසනයේ ස්වභාවික ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ක්‍රි.ව. 15වන සියවසේ දී හල් කිරීම ස්වරූප දෙකකට වෙන් විය. එනම් රැහැන සහ කොඩිය වශයෙනි. එයට හේතු වූ ප්‍රධාන සාධක කිහිපයකි.

අක්ෂරාන්තය ඉහළ දකුණු කෙළවර ඇති විට- මෙවැනි අක්ෂරවල පන්හිද එසවීමකින් තොර ව කොඩි සලකුණ දැමිය හැකි වූ බැවින් කොඩි සලකුණ වෙනස් නොවීම.

අක්ෂරාන්තය දකුණුපස පහළ කෙළවර ඇති විට - මෙවැනි අක්ෂරවල පන්හිද ඔසවා වක්‍රාකාර පෘෂ්ඨය මත කොඩි සලකුණ යෙදූ බැවින් එහිලා වෙනසක් සිදු කළ නොහැකියාව මත කොඩි සලකුණ වෙනස් නොවීම.

අක්ෂරාන්තය ඉහළ වම් කෙළවර ඇති විට - කොඩි සලකුණ යොදන්නේ අක්ෂරයේ ඉහළ දකුණු පස බැවින් මෙවැනි අක්ෂර රචනයේ දී පන්හිද එසවීමට සිදු වේ. එය වේගයට බාධාවකි. ඒ සඳහා විකල්පයක් ලෙස පන්හිද අක්ෂරාන්තයේ සිට ආපසු දකුණුපසට ගෙන එයින් ඉහළට කොඩි සලකුණ යොදා තිබේ. දෙවුන්දර දේවාල සන්නස

මීට කදිම නිදසුනකි. එය කලක් ගතවීමේ දී වශයෙන් පරිණාමයට පත් බව හඳුනාගත හැකි ය.

6. නිගමනය

භාෂාවක අක්ෂර නිර්මාණය වන්නේ ස්වාධීනතා, සෙසු භාෂා මෙන් ම ලේඛකයාගේ ලේඛන හැකියාව හා ලිවීමේ උපකරණ හේතුවෙනි. පොදුවේ ගත් කල අක්ෂර ප්‍රභවය හා විකාසය වන්නේ සමාජ අවශ්‍යතාව මතය. එකී සියලු අවශ්‍යතා වනාහී නිර්මාණශීලී භාෂාවක උත්පත්තියයි. සිංහල භාෂාවේ හල් සලකුණ ද භාෂාත්මක ස්වාධීනතාව මතු කරන තවත් එක් සාධකයකි. මාතෘ භාෂා අනුව සැකසී සමාජ ප්‍රවණතා හා අවශ්‍යතා මත පදනම් ව ආවේණික ලක්ෂණ ප්‍රකට කරන මෙම හල් සලකුණ සෙසු භාෂාවලින් සිංහල භාෂාව වෙසෙසා දක්වන්නකි. හල් ලකුණ විකාසනය වීම පිළිබඳ දීර්ඝ ඉතිහාසය විමර්ශනය මගින් පෙනී යන්නේ නූතනයේ අප විසින් භාවිත කරනු ලබන හල් ලකුණේ ස්වරූපද්වය ඒ ඒ අක්ෂර විකාසනයේ ස්වාධීනතාව ප්‍රකට කරන බැවින් ලේඛනය නිවැරදි වන්නේ එවන් විකාසන අවස්ථා අනුව නූතන හල් ලකුණ සකසා ගැනීමෙනි. ඒ අනුව බ, ඔ, ච, ඤ, ට, ඩ, ධ, ධ, බ, ම, ඹ, ව අක්ෂර සඳහා රැහැන් සලකුණ යෙදීමත් සෙසු සෑම ව්‍යංක්ෂණයක් සඳහා ම කොඩි සලකුණත් යෙදීමත් අප අනුගමනය කළ යුතු නිවැරදි ක්‍රමයි. එහි දී ඒ සහ ඕ ස්වර ව්‍යංක්ෂණාරූඪ වීමේදී හල් පිල්ල හෙවත් දීර්ඝත්ව සලකුණ සඳහා පිලි යන නාමය යෙදිය හැකි වුවත් ශුද්ධ ව්‍යංක්ෂණ දක්වීමේ දී යෙදෙන හල් සලකුණ පිල්ලමක් නොවන බවත් පැහැදිලි වේ.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

ද්විතියික මූලාශ්‍රය

- අමරවංශ ගිම්, කොත්මලේ. (2014). *ලක්දිව සෙල්ලිපි*. ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ කොළඹ.
- හැලෝගම, විමලසේන. (2003). *ශ්‍රී ලාංකික අක්ෂර මාලාවෙහි ආරම්භය*. ආර්ය ප්‍රකාශකයෝ වරකාපොළ.
- දිසානායක, ජේ.බී. (2006). *සිංහල අක්ෂර විචාරය*. සුමිත ප්‍රකාශකයෝ කළුබෝවිල.
- පඤ්ඤාසාර ගිම්, ඔක්කම්පිටියේ. (2005) *සිංහල අක්ෂර රූප විකාශය හා භාරතීය ආභාසය*. කර්තෘ ප්‍රකාශන නුගේගොඩ.
- පරණවිතාන, ඇස්. සහ පීටර සිල්වා. ඇම්. එච්. (2009). *සීගිරි ගි විසරණ 1වැනි කාණ්ඩය*. අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව කොළඹ.
- ප්‍රනාන්දු, පී.ඊ.ඊ.(පරි.) (2008). තිස්ස කාරියවසම්. *සිංහල අක්ෂර මාලාවේ සම්භවය හා විකාශය*. ශ්‍රී ලංකා ජාතික ග්‍රන්ථ සංවර්ධන මණ්ඩලය බත්තරමුල්ල.
- බෙල්, එච්. සී. පී. (පරි.) (2005) කොත්මලේ කේ. බී. ඒ. එච්මන්. *කැගල්ල දිස්ත්‍රික්කය පිළිබඳ වාර්තාව* පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව කොළඹ.
- සිල්වා, දොන් මර්කිනු. (පරි.) (2000). කරුණාරත්න සද්ධාමංගල. *ශිලා ලේඛන සංග්‍රහය I*. පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව කොළඹ.
- දිසානායක, ජේ.බී. (1995). *සමකාලීන සිංහල ව්‍යාකරණය*. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ කොළඹ.

References

- Inscriptions of Ceylon Vol I. (1970). paranavitana.s. Published by the Department of Archaeology Ceylon.
- Inscriptions of Ceylon volumeVII. (Ed.) (2014). Ranawella.SirimalPublished by the department of archaeology Sri Lanka.
- Inscriptions of Ceylon. vol V. (Ed.) (2001). Ranawella. G. S. part 1 Published by Department of Archaeology. Sri Lanka.
- Inscriptions of Ceylon. vol V. (Ed.) (2004). Ranawella. G. S. part II Published by Department of Archaeology. Sri Lanka.
- Inscriptions of Ceylon part VIII. (Ed.) (2007). Ranawella. G. S. Published by Department of Archaeology. Sri Lanka.
- Epigraphia Indica vol I- XXXVI (Ed.) (1892). Burgess.Jas. Printed and Published by the Superintendent of government printing India.
- Epigraphia Zeylanica vol IV. (1934). Codrington. H.W. and Paranavithana.S. (Ed.) Government of Ceylon, Oxford University press.
- Epigraphia Zeylanica vol II. (1928). Wikramasinghe. Don mMarthino De Silva. (Ed.) Government of Ceylon Oxford University press.
- Epigraphia Zeylanica vol I. (1912). Wikramasinghe. Don mMarthino De Silva. (Ed.) Government of Ceylon. Oxford University.
- Epigraphia Zeylanica vol V. (1965). Paranavitana. S. godakumbura. C.E. Archaeological Department Ceylon.

- Epigraphia Zeylanica, vol III. (1933). Paranavitana, S, London Oxford University Press.
- Epigraphia Zeylanica vol VII. (1984). Karunaratne .Saddamangala. Published by Department of Archaeology. Sri Lanka'
- Epigraphia Zeylanica vol II. (Ed.) (1929). Wickremasinghe. Martino De Silva. published for the government of Ceylon by Humphrey milfo oxford university press.

JOURNAL OF THE FACULTY OF HUMANITIES -28